

ODGOJ I LJUBAV

"Možda bi mogla desiti se ljubav, ..., ali ja ne znam da li je želim ili ne želim.", napisao je svojedobno Dobriša Cesarić. Ljubav pokreće svijet, ali kako živjeti puni ljubavi u društvu koje je kroz povijest naviklo na patnju, žrtvu i nepravdu? Kako s ljubavlju gledati na sve negativno iz prošlosti i sadašnjosti i okrenuti se budućnosti? Krenimo redom.

ODGOJ LJUBAV i JA

Većina nas je u životu čula za onu "Voli bližnjega svoga kao samoga sebe". Dobro, no što ako se ne osjećamo dobro u svojoj koži? Što ako možemo voljeti samo teoretski, dok smo u svakodnevnom životu više nezadovoljni nego zadovoljni sobom (Čitaj: ne volimo sebe). Ne znamo kako se izvući iz krize (morala, financijske krize, zdravstvenih problema...). A to ustvari i nije tako nemoguće kako se mnogima čini. Mi ljudi imamo moć, da svojim razmišljanjem utječemo na svijet oko sebe. Dakle prvo mi nešto zamislimo i formuliramo to riječima, često ponavljamo i onda te misli/vibracije čine čuda i sve se nekako poklopi i to se dogodi. Dakle, možemo ponavljati u sebi ili naglas više puta na dan, nešto u stilu: Volim sebe; Volim svoja djela; Volim svoj izgled... Manje-više, pokušajte uvjeriti sami sebe da volite sami sebe. Možete biti sigurni da ste na pravom putu kad u drugima počnete primjećivati ono lijepo i pozitivno kao: dobru namjeru, dobru volju, dobre rezultate, dobar izgled, dobru ekipu...

ODGOJ, LJUBAV i DIJETE

Što bi mi trebali učiniti ili misliti kada naše voljeno dijete radi gluposti, kad je nemoguće, ne sluša nas i radi sve po svom? Bismo li ga i tada trebali bezuvjetno voljeti i reći mu: "Ma volim te kakav god da jesi, možeš mi se popeti na glavu ja te svejedno volim!" ili bi ga tada na kratko trebali prestati voljeti? Kako tu bezuvjetnu ljubav živjeti iz dana u dan? Otprilike ovako, zamislimo si sljedeću situaciju: Dijete je za stolom i umjesto da jede ono uzima hranu iz tanjura i baca je na pod. Dosta izazovna situacija ako u tom trenutku trebamo voljeti dijete, a ne sviđa nam se njegov postupak i rado bi ga za kaznu potegnuli za uši ili sl. te ga tako natjerali da poslušna. Krenimo korak po korak. U tom trenutku voljeti dijete znači biti pored njega za vrijeme obroka, a ne imati važnijeg posla tipa telefoniranja, peglanja ili pospremanja. Naglasimo djetetu odnosno ponovimo mu po stoti put, vedrim glasom, kako se treba ponašati, kako pristojno jesti za stolom. Možemo izvrnuti sve na šalu tipa: "Pa ti misliš da je pod gladan! Ma, neeeeee, ne može pod biti gladan (nabacite smiješak na lice kao da Vam je dijete ispričalo dobru foru). Ti si gladan! Ajde sada lijepo papaj sa vilicom. Da vidim kako ti znaš pristojno papati sa vilicom". Trebamo pričekati da dijete uzme vilicu u ruku, počne jesti, i onda ga pohvaliti: "Tako se pristojno papa, bravo!"

ODGOJ, LJUBAV I VRIJEME

Ako se pitate zašto se ne treba ljutiti kad ne slušaju, evo jednog obrazloženja: Djeca su naši saveznici, a ne izazivači! Iz tog razloga ako u svakodnevici, sada, danas, nakratko skrenu s pravog/željenog/određenog puta, naša je uloga da im odmah ukažemo na to da postoji pravi put, koji je to pravi put i da mi od njih očekujemo da se vrate na taj pravi put, odmah i sada. Ako se pitate zašto djeci trebamo nešto reći 100 puta i 101. put oni opet po svom, odgovor se bazira na logičkom razmišljanju. Djeca žive u sadašnjosti, danas i sada, ne znaju od rođenja uspoređivati nama odraslima naizgled slične ili iste situacije i onda donositi zaključak što bi u buduću, u jednoj novoj tj. usporedivo sličnoj situaciji trebalo primijeniti od naučenog. Na to im mi roditelji trebamo ukazati, to ih mi trebamo naučiti. Zato treba biti ustrajan i strpljiv roditelj. Pa ne kaže se uzalud: "Ponavljanje je majka mudrosti", jer **odgoj je putovanje, a ne krajnja točka puta! :-)**